

SANSEINTEGRATIONS TERAPI: CASES

1. Case: Karla: ældre kvinde med bl.a. psykiske følger efter påkørsel, side 1
2. Case: Kalle: ung mand med indlæringsvanskeligheder, side 2
3. Case: Nusiak: et barn tilbage i udvikling - uden tilknytning, side 3

KARLA: (Case 1)

Karla var ca. 56 år.

På cykel - blev hun væltet i grøften af en bil. Over de næste 3 måneder udviklede Karla en tilstand, der mindede om svær depression. Indlæggelse på psykiatrisk afdeling. Medicin. Intet hjalp. Da ægtefællen gav op i hjemmet efter ca. 3-4 år, kom hun på almindeligt plejehjem. En dag blev jeg som freelance ergoterapeut kontaktet af en plejehjemsleder i den anden ende af landet. "Kan du hjælpe os? Vi kan næsten ikke magte Karla, bare at se hendes forpinte, stivnede tilstand hver dag...".

Jeg forsøgte at behandle Karla med sanseintegrerende terapi, næsten på samme måde som med børnene jeg også havde behandlet.

Og herved så vi Karlas smil for første gang i flere år. Jeg instruerede personalet vedr. hvad de kunne gøre hver dag, og jeg kørte så på tværs af landet 1 gang mdl. og gav meget dybdevirkende sanseintegrerende helhedsbehandling på det udviklingsniveau, Karlas hjerne kunne modtage. Det gik fremad.

En dag kom **10 andre plejehjemsbeboere** uopfordret ind i lokalet. Dengang tog man på plejehjem - inden man blev for dårlig. De 10 ville gerne vide, om og hvordan de kunne hjælpe Karla? Sådan! De 10 lavede sansebane og legende aktiviteter med hende. Karla fik et voksent liv igen. På nogle områder et let reduceret liv, men et glad liv. **Gr. datalove vises billederne kun, når vi ses.**

Efter 1990erne blev næsten al Jean Ayres sanseintegrations ergoterapi i psykiatrien desværre nedlagt til fordel for medicin, pleje og plejesamtaler. De kroniske psykiatriske patienter udtrykte, at sanseintegrations terapien var det bedste de nogensinde havde fået. De græd, da den blev frataget dem.

HELIA v. Helen Marie Sørensen

KALLE: (Case 2)

Fra Kalles 7.-14. år modtog han specialundervisning på ca. 1. klasses niveau i matematik og læsning. Intet hjalp.

Kalles krop var stiv og kluntet, f.eks. var hans småbarnsreflekser i kroppen stadig aktive. Hans gymnastiktimer var et mareridt. Via en grundig udredning med bl.a. daværende Southern California Sensory Integration Tests, kunne jeg danne overblik over hans grundlæggende sanseintegrations vanskeligheder, herunder mangelfuld integration af de to krops- og hjernehalvdele, han var "pasgænger".

Jeg så, at han typisk: ikke var korrekt selvstimulerende, og derfor ikke kunne hjælpe sig selv.

Via Jean Ayres sanseintegrations metoder behandlede jeg Kalle, freelance, i hans egen gymnastiksal, henvist af neurolog og på en kommunal bevilling. I starten måtte jeg guide ham, da han ikke kunne mærke, hvilke aktiviteter hans krop/hjerne profiterede af.

Opbygning af Kalles hjernes sanse- og aktiveringssystem, bl.a. området formatio reticularis og thalamus i hjernen, krævede store mængder kombinerede sansestimuli på den vestibulære sans, følesanserne og muskelbevægelsesanserne samtidigt: i rette type, variation, mængde og styrke, til rette tid og på rette varierende udviklingsniveau fysisk som psykisk.

Kalle hvinede af glæde ved at blive "mødt" og forstået. Efter ca. 3 måneder kunne Kalle bedre mærke sin krop og sine behov. Pludselig græd han, og vi måtte sammen gå igennem store sorger og belastninger, der havde ligget i ham. Herefter begyndte Kalle at bygge huler, krybe og kravle i tunneller med madrasser etc. Han valgte selv at lege og træne på tidligere udviklingstrin. Vi gik flere psykiske emner igennem sammen.

Efter ca. 6 måneders forløb gik Kalle pludselig 6-8 år frem i matematik og læsning på ca. 1 uge. Vi havde indtil da aldrig set noget lignende, siden så jeg det mange gange. Det er dog ikke hver gang, det kan lykkes så fint. Skolelærerne og skolepsykologen var chokerede og troede stadig ikke på sanseintegrations terapien. Skolens indlæring fungerede nu meget bedre og Kalle var i stand til selv at søge de aktiviteter, der hjalp hans nervesystem.

Grundet persondataskyldelse ser du kun billeder af Kalle, når vi ses.

NUSIAK: (case 3)

Den lille udenlandske dreng på 5 år, ujævnt udviklet som en ca. 2½ årig. Han mistede sit eneste faste holdepunkt - sin eneste slægtning i Danmark - MOR.

Man fandt frem til en ukendt far i udlandet, der slet ikke vidste, at han var far.

Drengen ville ikke modtage kontakten, far var meget usikker. Man troede ikke, at Nusiak kunne hjælpes, jeg var sidste forsøg. "Så havde man da forsøgt", som kommunen sagde.

Via sanseintegrerende metoder med udgangspunkt på meget tidlige udviklingsstadier ca. 0-1-2-3 mdrs. udviklingstrin i et halvårsforløb, med daglig pædagogisk opfølgning af den sanseintegrative terapi, efterhånden med far tilstede - skabtes der pludseligt en dag vi arbejdede: "hul igennem isen". Ægte tilknytning mellem far og barn opstod, følelsesmæssigt og fysisk.

De knugede spontant og krammede hinanden så inderligt, at vi alle havde tårer opmarcheret inde bag. Alle var rørte.

Et stykke tid efter meddelte psykologen, at Nusiak også var gået 2 ½ år frem i udvikling på et ½ år. Socialrådgiveren var chokeret: "Vi troede ikke, at Nusiak han kunne hjælpes..."

Ægte tilknytning til primær omsorgsperson og verden skabes f.eks. via naturlige spædbarns udviklingstrin, som vi alle har i os. Det er aldrig for sent at forsøge.

Jeg kan desværre ikke vise billeder af Nusiak, men gerne af andre børn.

